

Sygn. akt I CSK 473/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa G. N. i D. N.-K.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "[...]" w W.
o zapłatę i zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódek
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 10 marca 2016 r., sygn. akt I ACz [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżące opierają wniosek o przyjęcie skargi na występowaniu zagadnienia prawnego dotyczącego wpływu postanowienia Sądu Apelacyjnego w przedmiocie uchylenia postanowienia o umorzeniu postępowania ze względu na upływ terminu z art. 182 § 1 k.p.c. na dopuszczalność wydania kolejnego postanowienia o umorzeniu wydanego w tej samej sprawie. Ponadto skarżące wskazują na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Stanowiska skarżących nie sposób jednak podzielić. Przedstawione zagadnienie prawne jest oderwane od stanu faktycznego sprawy. Niewątpliwie doszło do uchylenia przez Sąd Apelacyjny w [...] w dniu 19 czerwca 2012 r. postanowienia o umorzeniu postępowania zawieszonego na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. W rozstrzygnięciu tym przyjęto skuteczność złożonego w 2010 r. wniosku powódek o podjęcie postępowania, mimo że nie doszło do konwalidowania przez nie braku stanowiącego przyczynę zawieszenia postępowania. Kolejny wniosek o podjęcie zawieszonego postępowania w tej sprawie został złożony w 2015 r., w wyniku czego doszło do jego oddalenia i umorzenia na skutek upływu 3 letniego terminu z art. 182 § 1 k.p.c. w pierwotnym brzmieniu. Zaskarżonym postanowieniem doszło zaś do oddalenia zażalenia na to postanowienie. Rozstrzygnięcie to wbrew zarzutom skargi nie narusza mocy wiążącej poprzedniego postanowienia Sądu Apelacyjnego albowiem nie można mówić o tożsamości stanu faktycznego. Postanowienie z 2015 r. zapadło po upływie 5 lat od poprzedniego wniosku powódek. Oznacza to, że zaskarżonym postanowieniem Sądu Apelacyjnego oceniono inny stan faktyczny niż ten, którego dotyczyło postanowienie z 2012 r. Doszło bowiem do upływu kolejnego trzyletniego terminu

zawieszenia. Pogląd prawny wyrażony w poprzednim orzeczeniu nie wiąże więc Sądu Apelacyjnego przy rozstrzyganiu tego zagadnienia. Tym bardziej, że wskazana kwestia została wyjaśniona w tym samym kierunku uchwałą SN z 18 listopada 2015 r., III CZP 74/15, OSNC 2016, nr 12, poz. 136. W uchwale tej przyjęto, że umorzenie postępowania na podstawie art. 182 § 1 k.p.c., zawieszonego na skutek niewskazania przez powoda w wyznaczonym terminie adresu pozwanego (art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c.), nie jest dopuszczalne, jeżeli powód przed upływem wskazanego tam terminu złożył wniosek o podjęcie postępowania, wskazując prawidłowy adres pozwanego; złożenie wniosku o podjęcie postępowania, który jest bezzasadny, nie tamuje umorzenia postępowania. Dlatego też nie można uznać, że wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

aw
aj